

Həyat bəxş edən insanlar, sağ olun!

□ Nə qədər ki, Tanrının bizə əmanət etdiyi canımız ağrı bilmir, sanki həyatın daim belə davam edəcəyini düşünüb sağlamlığımızın qayğısını arxa plana çəkir və həyatın dadını çıxararkən müxtəlif xəstəliklər iznimizi soruşmadan, səssiz – sədasız canımıza darasır. Və bir gün gəlişini gözüümüzün görmədiyi, qulağımızın eşitmədiyi bu xəstəliklər amansız əjdahaya dönüb bir göz qırpımında canımızın qəsdinə qalxır, zövq aldığımız həyatı cəhənnəm əzabı ilə nəzərimizdən salır, bizi qarşılarında aciz bir varlığa çevirir.

Bu günlərdə yaşamaq sevgimlə bərabər qürurum nə qədər möhtəşəm və əzəmətli olsa belə, ömrümdə heç zaman qarşılaşmadığım amansız xəstəlik qarşısında acizləşdim, iradəm tükəndi, bir məqamda, hətta ümitsizləşdim. Bu, ən ağır məqamlar idi. Ruhum aqlımın gücünə uzun, qaranlıq tuneldə sanki bir qərinə yol gedib bir iynə ucu boyda işıq axtarırdı. Həyatın bitdiyi anlamını yaşadan bu məqamlarda instinktiv olaraq düşüncəmə belə bir fikir gəldi: İlahi, görəsən bu dünyanı zülmət qaranlıqda necə yaşamaq, duymaq olar?!...

...Deyəsən, işığa doğru gedirdim. Gözlərim yavaş-yavaş dümağ bir aləmə açılırdı. “Bu, hansı dünyadı? Mən haradayam?” Düşüncəmi sorğuya çəkən suallara cavab axtararkən, qulağım varlığıma doğma olan insan səsi ilə doldu və bu, bir andaca ruhuma sanki dirilik suyu çilədi; –“Hüseynbala müəllim, özünüzü necə hiss edirsiniz?” -- Yox, mən hələ həyatdayam. Gözlərimin dikildiyi hədəf isə həkimlərin əynindəki ağ xalat imiş. Mərkəzi Klinikanın ağxalatlı mələkləri...

Şaşqın-şaşqın baxdığım həmin məqamları indi xatırlayanda anlamağa başlayıram ki, ağxalatlı bu mələklər olmasa, insanlar kəmfürsət dərd-bələlərin əlində necə də aciz və köməksiz qalardılar...

... Görkəmli rus yazarı, ədəbiyyatşünas Veresayev bu müqəddəs peşə sahiblərindən bəhs edərkən yazır: “Həkimin diaqnoz qoymaq sahəsində nadir istedadı ola bilər, öz təyinatının ən incə məqamlarını duya bilər, lakin onun xəstənin qəlbini fəth etmək və onu özünə tabe etmək bacarığı yoxdursa, bütün bunlar nəticəsiz qalacaq”.

Bəri başdan deyim ki, bir insan, yazıçı, siyasət adamı kimi Mərkəzi Klinikanı, burada çalışan həkimləri, tibb bacılarını, bir sözlə, öz peşələrinin ustaları olan bütöv bir kollektivi, ilk növbədə, özüm üçün müqəddəs insanlar kimi – həyat bəxş edən mələklər simasında kəşf etdim. Çünki onlar öz peşələrinə olan sədaqətləri, yüksək təcrübələri, bilik və bacarıqları ilə mənim qəlbimi bir həftədə bəlkə yüz dəfə fəth etdilər. Xəstəliyin məni aciz qoyduğu məqamda bircə onların bacarıqlarına, diqqət və qayğılarına ümid bəslədim... Və yanımadım...

Müalicə aldığım müddətdə müşahidələrimdən yəqin etdim ki, Mərkəzi Klinikanın əməkdaşlarının işdə əsas məqsədləri və başlıca stimulları xəstələrin sağlmasıdır. Onlar üçün xəstənin gözlərindəki həyat eşqinin işığından, sevindən və baxışlarındakı səmimi minnətdarlıqdan dəyərli nə ola bilərdi ki?! Müalicə alarkən, klinikanın direktoru İxtiyar Sultanovun, baş həkim Kamran Musayevin,

reanimasiya şöbəsinin müdiri Vüqar Əbdülkərimovun, kardioloq Firdovsi İbrahimo-
vun, tibb bacıları Aytənin, Kəmalənin, Esmi-
ranın, Vüsalənin, Nataşanın və daha kimlərin
peşələrinə vicdanlı münasibəti öz yerində,
xəstələrə göstərdikləri səmimiyyətləri məni bir
vətəndaş kimi qürurlandırdı. Onların hər birinin
öz elmi dərəcəsi, vəzifəsi olsa da, bir amalları
var -- xəstənin ümid dolu baxışlarında həyat eş-
qini alovlandırmaq, ömürlərinə ömür calamaq.

Məni müalicə edən mütəxəssislərin hər biri
həkim etalonudur və əsl həkimə məxsus olan
ən yaxşı keyfiyyətləri özlərində birləşdirirlər.
Eynən Əbu Əli İbn Sinanın dediyi kimi, hər
birinin “qartal gözləri, incə əlləri, ilan müdrik-
liyi və şir qəlbə var”. Onlar tək-cə mütəxəssis
olaraq dərmanlarla müalicə etməzlər, həm də
dərmanlardan qat-qat güclü olan tükənməyən
optimizmləri və həyatsevərliklərilə insanlara
ömür bəxş edirlər. Tibb bacılarının sonsuz işgü-
zarlığı, səmimiyyətləri və hədsiz səbr nümayiş
etdirmələri də adamı heyrətə salır. Sağ olsunlar.

Həyata qayıtdığım həmin anları bir an belə
unutmur və tibb elminin atalarından sayılan
Hippokratın həkim sənəti haqqında aşağıdakı
fikrinin nə qədər sərrast ifadə edildiyinə heyran
qalıram: “Həkimlik sənətinə məhəbbət elə
insanlığa məhəbbətdir.”

Əziz İxtiyar doktor, Kamran, Vüqar,
Firdovsi doktor! Qəlbimin dərinliklərindən
gələn ən xoş arzularla bərabər, sizə sonsuz
minnətdarlığımı bildirirəm. Rəhbərlik etdiyiniz
kollektivdə bütün işlərin dəqiq tənظيمlənməsi
ilə yanaşı, ayrı-ayrı sahələrin mütəxəssisləri də
öz işlərini zərgər dəqiqliyi ilə yerinə yetirirlər.
Xəstələrə xüsusi diqqət göstərir, səbrlə müayinə
edir, hər birinə fərdi yanaşırlar. Bütün bun-
lar sizin rəhbərlik etdiyiniz gənc, ancaq son
dərəcə savadlı, öz işini dərinləndən bilən, sözün
əsl mənasında, pasiyentlərin qəlbini fəth edən
həkimlərinizə böyük etimad və ehtiram qazan-
dırır.

Düşünürəm, qazandığınız uğurların əsas
səbəblərindən biri də çalışdığınız kollektivdə
yaradılan şərait, ən dar məqamda belə
köməyinizə gələn yüksək standartlara uyğun
tibbi avadanlıqla təminatdır ki, buna görə də
dövlətimizin başçısına, cənab Prezident İlham
Əliyevə dərin minnətdarlığımı bildirirəm.

Nə yaxşı ki siz varsınız, nə yaxşı Mərkəzi
Klinika var! Var olun!

Dərin hörmət və ehtiramla,

Hüseynbala MİRƏLƏMOV,
Milli Məclisin deputatı,
yazıçı-dramaturq